

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Reisverslag 2 - 2007

Griekse eilandengroepen in de Egeïsche Zee

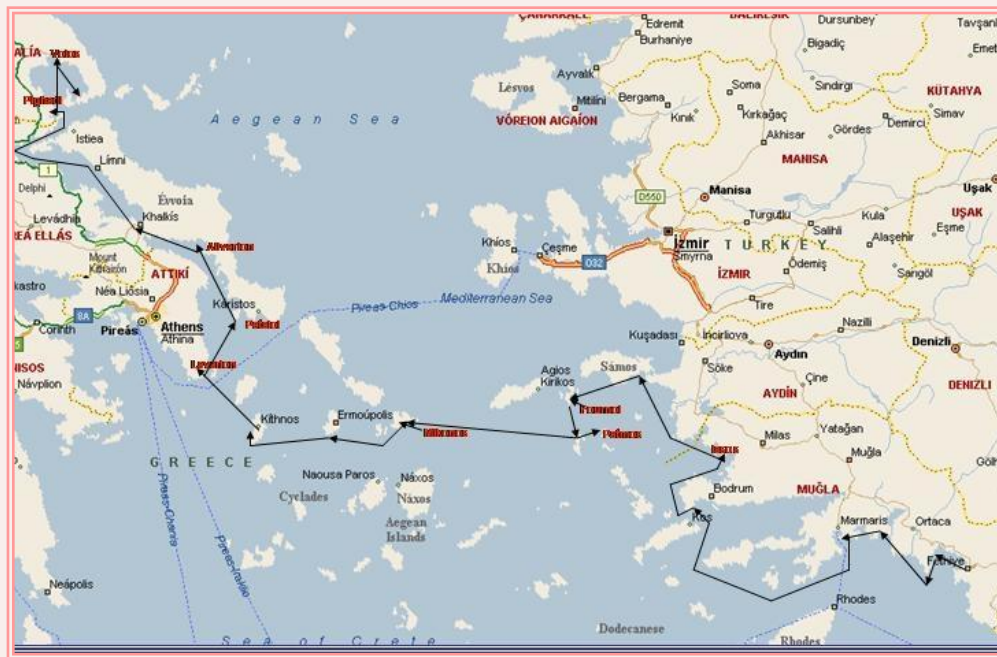
De Egeïsche Zee is erg groot en verdeeld in 4 verschillende eilandengroepen. Voor ons is/was dit gebied alleen bekend van Aardrijkskundelessen op de lagere school (erg lang geleden) en verhalen van vakantievierende familie en vrienden. Voor de beeldvorming is het handig om de Egeïsche Zee op de volgende wijze in vieren te delen.

Trek een lijn Noord-Zuid, van Macedonië (M) naar Kreta (K) en één Oost-West, van Turkije (T) naar Athene (A) om min of meer de juiste gebiedsindeling te krijgen.

Noord van de lijn A-T ligt de eilandengroep *de Sporaden*, onderverdeeld in het noordelijk - en oostelijk deel. In het Zuidwestelijke kwadrant ligt *de Cycladen* groep en in het Zuidoostelijke kwadrant de *Dodekanesos*. Naast bovenstaande gebieden zwerven we zo nu en dan ook langs het vasteland van Griekenland en Turkije, net zoals het uitkomt. We hebben niet de illusie dat we alle eilanden in elke groep kunnen bezoeken.

Route

We willen zo snel mogelijk noordwaarts reizen omdat juli/augustus bekend zijn om de Meltemi, een harde noordenwind die op kan lopen tot 9/10 Bft. In september/oktober kunnen we dan met dezelfde

noordelijke winden, maar nu comfortabel in de rug, zuidwaarts zeilen. Even in vogelvlucht de route die we tot nu toe gevolgd hebben (zie kaartje), ook verklappen we wat "uitdagingen" aan jullie.

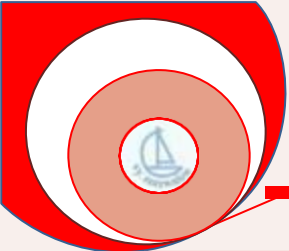
Omdat we niet alle eilanden uitgebreid kunnen bespreken, nemen we jullie alleen mee naar de meest bijzondere en exclusieve plekjes.

Fethiye in ZW-Turkije ligt vlakbij de Dodekanesos. Daarom zoeken we een route uit die ons snel noordwaarts voert langs de Turkse kust tot Güllük om daar uit te klaren uit Turkije. Dan oversteken naar Samos en inklaren in Griekenland. Daarna bijna pal west zeilen tot aan het vasteland van Griekenland. Tussen het vasteland en het eiland Evia wordt de koers noord richting de golf van Volos, tot aan de stad Volos, eerste gedeelte. Vandaar noordoost-waarts langs de eilanden van de Noordelijke Sporaden en 2 eilanden van de oostelijke Sporaden.

Pech net voor vertrek

Pech verwacht je altijd bij een ander, maarook wij hebben wel eens een tegenvaller, alleen benoemen we dat positief als een uitdaging! Begin april, op de heerlijke zeiltocht met de Mallemok merken we dat ons zorgkindje, de keerkoppeling voor de 3de keer olie verliest.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Ons zorgenkindje de keerkoppeling gedemonteerd

Nadat de Mallemok uit Fethiye vertrokken is, heeft Riens de keerkoppeling uitgebouwd en opengemaakt. Dan kan hij inschatten wat bij de vorige 2 reparaties door professionals verkeerd of niet gezien/gedaan was.

Een inspectie van de lipseals met het mini microscoopje laat een heleboel kleine metaaldeeltjes in de oppervlakken van de seals zien. Tijd dus om de keerkoppeling helemaal uitelkaar te halen om te kijken waar al dat metaal vandaan komt. Een dagje sleutelen en schoonmaken van onderdelen, levert een bedenkelijk lange lijst van oud ijzer op wat aan vervanging toe is.

Na 3 dagen tobben via diverse leveranciers blijkt de verkrijgbaarheid van onderdelen in Turkije op korte termijn niet erg hoopvol. Via Internet zoeken we contact met Mulders motoren in Nederland. Zij blijken een nieuwe voor ons "op de plank" te hebben liggen. Binnen 5 dagen hebben we de nieuwe ZF-keerkoppeling via de customs in Fethiye in ons bezit. Het kostte alleen een dagje gezellig theedrinken bij de douane tot alle formulieren ingevuld en vol gestempeld waren. Nu kan de inbouwprocedure (motor liften etc.) weer gestart worden. Aangezien het al de 3de keer is, gaat het flitsend. De motor loopt weer als een zonnetje, is stiller dan ooit tevoren. And last but not least, geen olie lekkage meer!

Deze uitdaging naar volle tevredenheid getackeld, blijkt er een volgende te liggen. De nieuwe brug van Riens geeft pijnklachten, even terug naar de tandarts zorgt voor een vertraging van 2 weken in verband met de behandeling van een soort ontsteking onder de brug. Na deze twee weken, waarin we heerlijk voor anker hebben gelegen in de baai van Fethiye, kunnen we eindelijk vertrekken.

Nederlands uitje en nog een paar uitdagingen

We willen de eerste dagen in de baai rond Goçek rondtoeren vanwege de erg mooie en lieflijke ankerplekken die er zijn. De meeste ankerplekken zijn beschutte baaien omgeven door glooiende heuvels en vooral veel naaldbomen. In de kop van de baai vind je vaak een zand- of kiezelstrandje en soms een gebied met rietkragen. Het enige geluid dat je s'avonds hoort zijn de jagende uilen en af en toe een springende vis zodat deze plekjes al snel heel paradijselijk aandoen.

De GanGan met Gerard en Germaine hebben hun eerste gasten van dit seizoen aan boord, gaat ook die kant op.

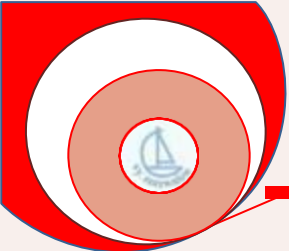
Om 1 uur laat ik (I) in Boynuz Bükü het anker vallen en het blijft vallen tot ook na 60 meter de laatste schakel het schip verlaat, shiiiiii.....!

Door de 12m diepte ter plekke, krijgt het vallende anker met ketting zo'n vaart, dat ik te laat ben met afremmen op de ankerlier. Vervolgens breekt het bevestigingslijntje kettingboot (slampamper geheten) ook nog af.

Daar sta je dan, heel knullig (blond) te kijken en te balen omdat alle ankergerie op de bodem ligt. Met ons bijboot ankertje en de spontane hulp van 3 andere boten proberen we de verloren spullen weer op te dreggen, echter zonder resultaat.

Met het reserveanker en een lijntje naar de wal liggen we uiteindelijk om 3 uur vast.

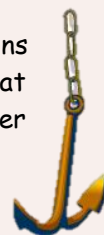

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

De eigenaar van het aanwezige restaurant, blijkt een duiker te kunnen regelen. De duiker is een vriendje en komt om 5 uur. Omdat het al vrij donker is en door ons dreggen is het zicht onderwater nul.

's Avonds gaan we met G&G en de gasten van de GanGan in het restaurant eten en hopen met z'n allen dat de duiker de volgende dag succesvol is. Ondanks de domper van de dag wordt het een oergezellige avond met rijk gevulde tafels rond een kampvuur. Tijdens het natafelen pakt een van de bemanningsleden van een andere boot haar gitaar en op de klanken van Joan Baiz worden al snel de kleine uurtjes gehaald.

De volgende morgen om 11 uur is de duiker weer present en binnen 30 minuten vindt hij ons ankergerie. Bevestigd er een boeitje aan, incasseert de welverdiende 150 lira (€70,=) en laat ons dolgelukkig achter. Het blijkt dat het op hol geslagen anker, pal naast het reserveanker ligt, niet te geloven! Na 3 uur hard werken om de ankers weer te scheiden hebben we ons hoofdanter weer op zijn vertrouwde plek, reserveanker weer binnen en opgeruimd. Opnieuw gaan we op ons hoofdanter voor anker, dit keer gaat alles perfect.

Na een dagje rust hoppen we naar de Marina in Marmaris. De was wordt hier gedaan, de uitgelezen boeken geruimd en verse groente en brood ingekocht. Het weerbericht meldt dat er een zuiderstorm op komst is waardoor we een paar dagen langer in Marmaris verblijven. Gezellig winkelen en uit eten gaan is een goed alternatief terwijl de storm (44 kn!) over de haven raast.

Uiteindelijk is de wind ons op de 20ste mei gunstig gezind en zeilen we noordwaarts. Op de rede van Bonüz-Bükü glijdt het topplaat-sleetje spontaan uit de groef van de mast bij het naar beneden halen van het grootzeil. De groef blijkt wat uitgesleten te zijn waardoor het sleetje ruimte heeft en eruit kan lopen.

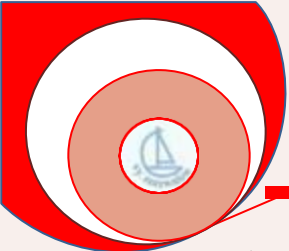
Dezelfde middag merken we ook dat ons benzinetankje van de generator lek is. Het moertje met Chinese schroefdraad is afgebroken.

's Avonds tijdens ons heerlijke diner in de aanwezige taverne, besluiten we om terug te gaan naar Marmaris. Daar zijn ws deskundige tuigers en werkplaatsen te vinden die ons kunnen adviseren/helpen.

In Marmaris blijken vervolgens de tuigers vreselijk druk of niet aanwezig te zijn zodat we voor een korte termijn (=zomer) oplossing kiezen. We gaan proberen een nieuw topsleetje (een maatje groter) te laten maken. Als we ons reserve topplaat-sleetje pakken, blijkt dit al een andere en grotere maat te zijn dan diegene die nu in het zeil zit.

We zijn erg verbaasd over de maatverschillen omdat het reservesleetje van het vorige al versleten grootzeil komt. Dat zeil zat bij de boot toen we het kochten. Na wat pas- en meetwerk aan de mast, heeft Riens de maximale maat en gaan we naar de Sinay. Dat is een wijk met allemaal mini werkplaatsen.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

We vinden een RVS-bedrijf die 3 reservesleetjes voor ons kan maken en zelfs een bedrijfje voor de reparatie van de generator benzinetank. Na 3 dagen is het tankje als nieuw en de 3 topplaat-sleetjes gereed. Er worden 2 sleetjes (i.p.v. 1) aan de topplaat van het grootzeil genaaid, ze passen perfect en glijden niet meer uit de groef. Alle uitdagingen zijn weer overwonnen en de reis wordt voortgezet.

Uitklaren in Turkije

De wind is even op en we motorsailen naar het al bekende [Bonüz-Bükü](#) en meren voor de nacht af aan de steiger onder het fort. De volgende dag staan we vroeg op en zeilen met een windje 4-5 Bft op de neus in een rommelige steile zee, langs het eiland Simi. Omdat we nog niet uitgeklaard zijn uit Turkije, kunnen we officieel geen Grieks eiland aanlopen.

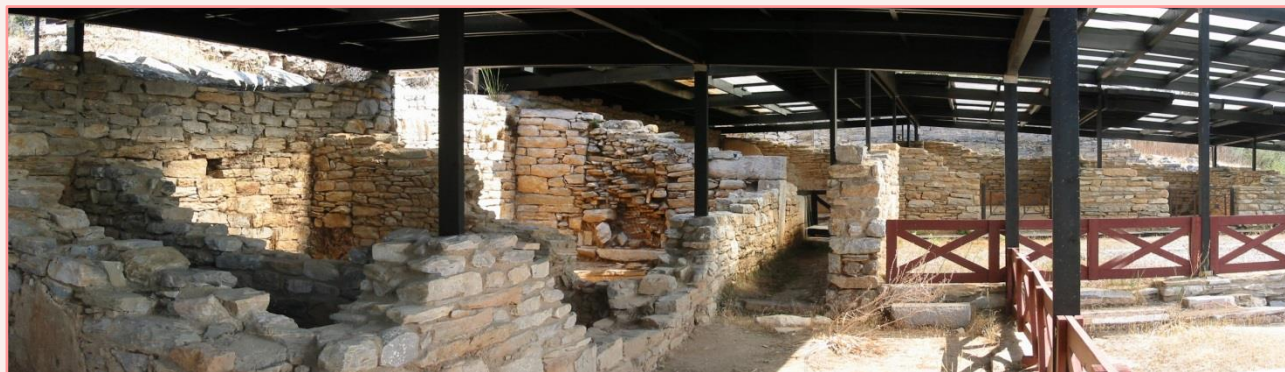
Eenmaal langs Simi trekt de wind verder aan en kruisend worstelen we ons op gereefd grootzeil en high aspect fok in 4 uur rond de kaap van het schiereiland Datça. Na deze eenmaal gerond te hebben, kunnen we relaxt vóór de wind aan de oostelijke kant van Kos omhoog zeilen. Net voor zonsondergang valt het anker bij [Akyarlar](#), een lieflijke kleine baai aan de noordkant van Gökova baai. Na een heerlijke zeildag en een tongstrelend kippetje^{met} uit de oven, gaan we moe maar voldaan te kooi.

In Güllük (de baai ten noorden van Bodrum) willen we uitklaren. Omdat de middagwind direct op de kade van Güllük staat, koersen we naar het kleine plaatsje Iassos aan de noordzijde van de baai.

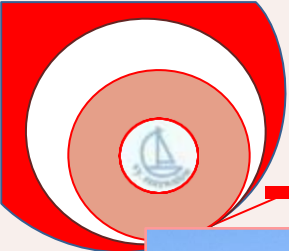
We moeten onze weg zoeken in het nauwe gaatje tussen de oude wachttorenen en de onderwater weggezakte havenhoofden, voor we veilig in deze oude historische haven kunnen afmeren.

Volgens de pilot is er tegenover de kade, op het schiereiland nog een oud fort en theater (van 900BC) te bezichtigen. In de ochtendkoelte wandelen we samen met wat koeien, langs de voet van de heuvel om daarna al klauterend de top te bereiken.

De aanwezige informatie bij de ruïnes van Hellenistische villa's, theaters en tempels etc. leert ons weer veel over de oorspronkelijke bewoners en hun lang vervlogen beschaving.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Byzantijns fort

Teruglopend blijkt er in het dorp een markt te zijn waar we beiden een korte broek bemachtigen.

Met 2 verschillende bussen reizen we op zaterdag van Iassos naar Güllük. Het custom- en havenmeesterkantoor vinden, levert echter wat problemen op. Uiteindelijk brengt een vriendelijke politieagent ons naar het nog gesloten havenkantoor. Stilletjes hopen we dat de uitklaringinstanties niet dicht zijn op zaterdag, anders moeten we maandag opnieuw....

Op het gesloten havenkantoor weet de toevallig langslopende buurman wel een antwoord. Hij brult een paar woorden in het Turks richting open raam van de woning boven het kantoor. En ja hoor, het verwarde hoofd van de havenmeester verschijnt. Met gebaren wordt duidelijk gemaakt dat hij eraan komt. 15 minuten later verschijnt een fris gewassen en geschoren havenmeester die ons vlot en bereidwillig helpt. Voor de volgende stempel verwijst hij ons naar het tegenoverliggende gebouw waar de customs zit.

Tot onze verbazing is hier alleen een mannetje in het bewakingshokje aanwezig. De custom-heren zijn net naar een binnengekomen vrachtschip, die ingeklaard moet worden. We kunnen een uurtje later terugkomen en gaan intussen internetten en koffiedrinken. Als we ons na een uur weer melden, zijn er nog een aantal telefoontjes nodig voor de heren 1,5 uur later pas arriveren. Vriendelijk worden we geholpen en krijgen uiteindelijk de juiste stempels op ons Transitlog.

Het hele uitklaringsritueel gaat wat onbeholpen en we vermoeden dat niet veel zeilschepen in Güllük uitklaren. Gelukkig is alles nu geregeld en kunnen we richting Griekenland vertrekken.

Samos en de Griekse melkkoe

Op 3 juni vertrekken we, even voor 7 uur uit het nog slapende Iassos. De bijna 50mijl naar het eiland Samos wordt deels op de motor en deels zeilend afgelegd. Vlak voor de kust en in de marina van Pithagorion trekt de wind nog even aan tot 6 Bft. Met de neus naar de kant en de wind dwars van opzij is afmeren bijna een circusact. Gelukkig staat er iemand op de steiger om de mooringlijn aan te

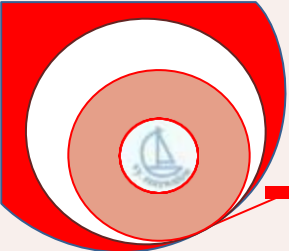
Oude havenkom Pithagoion

geven. Die lijn zit vastgeknoopt op het lage ponton en hij knoopt ons boeglijntje vast.

We zijn terug in Griekenland, het inklaringsritueel bewaren we tot de volgende dag. In het ochtendzonnetje wandelen we om de landpunt waarachter de Marina ligt, naar het pittoreske stadje.

Pithagorion marina

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Na enig zoeken vinden we uiteindelijk de kantoren van de juiste officiële instanties, die gelukkig bemand/vrouwde zijn. Na een uurtje zijn we voorzien van de juiste stempels en papiertjes en 70 euro armer omdat we vanuit een "niet Europees land" Griekenland binnenkomen. Deze onzinnige verklaring door de niet erg vriendelijke Customs en Port-police kunnen we maar moeizaam slikken. Dan liever het trage maar vriendelijke ritueel in Turkije.

Gedurende de rest van de zomer blijkt dat, waar we ook komen in Griekenland, geen enkele officiële instantie spontaan enige interesse toont, in wie we zijn of waar we vandaan komen of eventueel onze papieren wil inzien. Daarom, zullen we alleen nog op speciaal en vriendelijk verzoek officieel in- en uitklaren in Griekenland!

Samos wordt als een van de mooiste eilanden van de oostelijke Sporaden gezien en we gaan er uitgebreid rondkijken. We huren een autootje en rijden 3 dagen lang, kriskras over het eiland. Groene licht glooiende beboste laagvlaktes waarin kleine lieflijke dorpjes liggen verscholen, worden afgewisseld door heuse bergruggen van over de 1000 meter waarin duizelingwekkende afgronden en eindeloze uitzichten elkaar afwisselen. We zien schapen en geiten lui zwerven en foerageren in deze grilligheid waar amper iets groeit of bloeit.

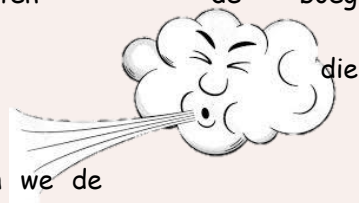
Pithagorion en ook Vathi, de stad aan de andere kant van het eiland zijn echte toeristische trekpleisters en we laten ons meeslepen door het vakantiegebeuren. Lekker terrasje hoppen, mensen kijken onder het genot van een broodje giros en een koel lokaal wijntje om de dorst te lessen terwijl op de achtergrond de Griekse muziek voor een relaxte sfeer zorgt, heerlijk!

Fournoi en Patmos

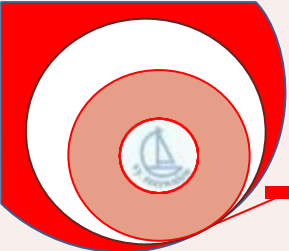
Na 6 dagen Samos gaan we in dagtochten verder westwaarts richting het vasteland hoppen. De eerste stop wordt Quary Bay, een ankerplaats aan de zuidelijke tip van het eiland Fournoi. Na een heerlijke zeildag (30nm) genieten we van een zwempartijtje (kijken of het anker goed ligt) in het heldere water van de baai die we helemaal voor onszelf hebben.

Gedurende de nacht neemt de wind geleidelijk toe tot een 6Bft uit het noordwesten. Aangezien we geen zin hebben om tegen 6 Bft in te knokken, verlaten we de baai en richten de boeg zuidwaarts naar het eiland Patmos.

Net buiten de baai worden we verrast op 32 knopen wind, noordenwind. die tussen de eilanden Samos en Ikaria bij Fournoi op zijn hoogtepunt is, Met een puntje voorzeil knetteren we pal voor het lapje zuidwaarts. Tot onze stomme verbazing is na 7 mijl de wind volledig op en moeten we de resterende 13 mijl over een totaal blakke zee naar Patmos motoren.

De volgende 4 dagen ligt de Zeezwaluw in Skala met de kont naar de kade geparkeerd. We liggen in het centrum van het dorpje wat weer eens wat anders is dan een marina of een stille ankerplek. De wind zit voor ons nog steeds in de verkeerde hoek (NW) en we huren elk een scooter en snorren langs de bezienswaardigheden die dit relatief kleine, meest noordelijke eiland van de Dodekanesos, rijk is.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Patmos, Skala met haventoeegang

Op de heuvel die boven de stad uittorent, ligt de oude stad, de Chora. We worden aangetrokken door het intrigerende grijze bouwwerk met de omliggende witte vierkante huizen. Het is het St. John the Divine klooster met de meest indrukwekkende bibliotheek op religieus gebied in Griekenland. Ook zijn er veel bijzondere en erg oude Byzantijnse schatten zijn te bewonderen.

In een grot een paar honderd meter lager zou Johannes zijn "openbaringen" geschreven hebben. Het hele verhaal wordt uit de doeken gedaan door een gids van een groepje Belgen. We blijven even plakken om er het fijne over te horen.

De oude stad Skala, de Chora

In het eeuwenoude stadje, met de smalle kronkelige straatjes kun je alleen te voet of per muilezel ronddwalen. Vanwege de hitte die in de straatjes blijft hangen, hebben we er slechts kort doorgebracht.

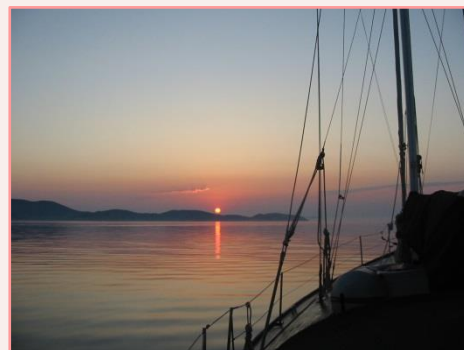
Op de scooter hebben we meer verkoeling en we zoeven weer verder langs allerlei kronkelwegen door dor landschap wat doorweven is met scheidingsmuurtjes. De bovenzijde van de

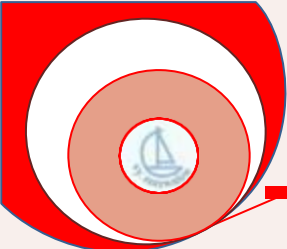
muurtjes is "versiert" met uitstekende stekelige takkenbossen, om de geiten binnen/buiten te houden. In folders lezen we dat deze scheidingstechniek al vele eeuwen terug gaat.

Elke avonds genieten we in de kuip van de op de kade flanerende stromen locals en vakantiegangers. Na 4 dagen stadsleven hebben we weer behoefte aan een leuke ankerbaai en zwemmogelijkheden.

De Cycladen en het vasteland

In een gunstig maar kort weerwindow overbruggen we de 150 nm naar het vasteland van Griekenland in 4 dagtochten. Elke middag/avond ankeren we bij een ander eiland van de Cycladen echter zonder voet aan wal te zetten. Vanuit de kuip ervaren we zo van Mikonos, het drukke en luidruchtige strandleven. Op Siros genieten we in een eenzame baai vol ruisende bomen.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Terwijl op Kithnos in de ruime baai met zandstrand, de snelle (vooral grote) strijkijzers van Atheense watersporters ten anker liggen.

Op een bloedhete zondagmiddag meren we af in de [giga-Olympic marina](#) net buiten Lavrion. In deze haven zijn weinig zeilboten te bekennen, de hele haven ligt vol met giga-motorboten.

Het continu in- en uitvaren van deze monsters, zorgt ervoor dat we aan de steiger bij de ingang nog liggen te klotsen en dat voor 45 euro per nacht! Het geplande motoronderhoud (oliefilters, olie etc) fiksen we snel zodat we deze smakeloze mega-marina weer kunnen verlaten.

De negatieve indruk van de haven wordt nog versterkt als het supermarkkje op het complex geen vers brood, groente of fruit in het assortiment heeft en de watersportzaak halflege schappen. Voor inkopen zullen we naar de 3km verder gelegen stad Lavrion moeten.

Omdat deze stad een commerciële haven is, koersen we snel de ongezellige Marina uit en varen de stadshaven in. Langs de kade vinden we vele lege plaatsen en we kiezen een mooi plekje uit tussen al afgemeerde zeilboten. Bij het afmeren worden we geholpen door een vriendelijke Zwitser die ons de mooringlijn aangeeft. Hier blijkt alles, inclusief elektriciteit en water gratis te zijn terwijl de leuke gezellige stad op 5 minuten lopen ligt. Hadden we dit maar eerder geweten!

Ons plan om van hieruit per gehuurde auto naar Athene te reizen, wordt gecancelled vanwege de eerste hittegolf van dit jaar die de oorzaak is van grote bosbranden rondom Athene. Het niet denkbeeldige risico van wegafluitingen, omleidingen, het aankomen rond het middaguur in 40° hitte etc geeft de uiteindelijke doorslag. Athene gaat in de wacht, helaas maar wat in het vat zit verzuurd niet.

Overleven tijdens een hittegolf

Na 3 gezellige maar erg hete dagen in Lavrion, is de verleiding van een mooie ankerbaai waar we kunnen zwemmen als de hitte te veel wordt, niet te weerstaan. Zuid van het eiland Evia ligt nog een klein eilandje Petaloi geheten. In de baai bij Vasiliko brengen we de volgende 2 dagen door met vooral nix doen, zwemmen, snorkelen en lezen aangezien het 39°C in de schaduw is. 's Nachts slapen we voor het eerst weer buiten om de warmte binnen te ontvluchten en tellen sterren ipv schapen voor het slapengaan.

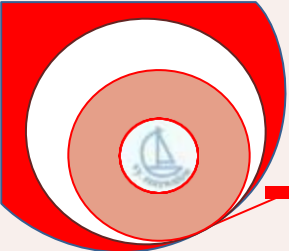
Als ook het allerlaatste stukje brood genuttigd is, wordt het tijd om op te breken. Met het eerste licht in de koelte (32°C) gaan we op de motor 30nm verder naar het dorpje Aliverion aan de zuidwestzijde van het eiland Evia. Hier liggen we ook weer aan de stadskade, goed beschermd (achter het havenhoofd) tegen de heersende winden, maar vlak bij het open water zodat we heerlijk kunnen zwemmen en snorkelen. We gaan gezellig uit eten in de plaatselijke taverne omdat het warmeten koken aan boord momenteel veel weg heeft van koken in de sauna. Ach, alles zal wel wennen, maar het is een goed excuus om uit eten te gaan.

Stroom zonder elektriek

Als het dorp verkend en het stormpje van 6-7 Bft overgetrokken is, vervolgen we onze weg noordwaarts tussen het vasteland en het eiland Evia door naar Khalkis. Een beweegbare brug met een overspanning van slechts 39.3m, verbindt Evia met het vasteland. We meren ten zuiden van de brug af en melden bij de brugwachter (port police) dat we graag de eerstvolgende brugopening willen benutten om van zuid naar noord te gaan.

Door de extreem nauwe opening tussen eiland en vasteland en de getijdenwerking, zijn er enorme stroomsnelheden tot wel 6 kn, precies bij de brug. Alleen bij slack-water, dat is elke 6 uur als het tij keert, is er heel kort geen stroming. Dan is het voor pleziervaart mogelijk de vernauwing te passeren.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

De brugbediening is alleen tijdens slack-water gedurende de avond of nacht. We hebben pech, de brug draait pas om 03.15 uur. In de kuip doen we een hazenslaapje. Voor de brug draait worden we nog 2 x in onze slaap gestoord door het visbootje waar we langsij liggen. Eerst omdat ie weggaat en na 2 uur nogmaals om weer op z'n oude plek te gaan liggen. Eenmaal veilig afgemeerd aan de noordzijde kunnen we om 4 uur echt te kooi.

Khakkis is een leuke levendige stad en we genieten een weekje van de stadse allure, uitgebreid verse spullen inkopen op de marktjes, terrasje pikken, uit eten, wandelen en vooral veel mensen kijken! 's Avonds is het gezellig druk en er is van alles te beleven op de kade. In de kuip genieten we op de eerste rij van het spektakel.

Van spiegelglad naar witgekuifd

Het is al juli en op een mooie ochtend, zonder wind, verlaten we Khalkis. Tijdens ons eerste uurtje brommen genieten we van een schitterende zonsopgang die de heuvels aan weerszijden in een sprookjesachtig licht zet en weerspiegelt in de spiegelgladde zee. Een mooi begin van de 70mijl lange tocht naar [Pigadi](#), een baai in de zuidwestelijke hoek van de Golf van Volos. Voor we daar zijn, trotseren we nog de ondiepe straat tussen kaap Likades, de NW punt Evia en het eilandje Monolia.

Vanaf het zuiden komend hebben we geen wind, glad water en stroom tegen. De sterkte van de tegenstroom loopt op tot 4-5 kn, de dieptemeter laat weten dat we nog "slechts" 3m water onder de kiel hebben en de rotspunten komen wel angstwekkend dichtbij. Als na 10 min de diepte weer 50+m is, kunnen we opgelucht ademhalen in de nu straffe tegenwind van 20 kn die in Straat Oreon staat. De straat vernauwt nog verder, waardoor de wind toeneemt en de Zeezwaluw moet op de korte steile deining voor elke mijl flink knokken. Als we eenmaal de westkaap van de Golf van Volos ronden, surfen we met mega snelheden richting Pigadi baai, waar om 21 uur het anker valt te midden van een Sun-sail flottielje.

Achilles en Jason

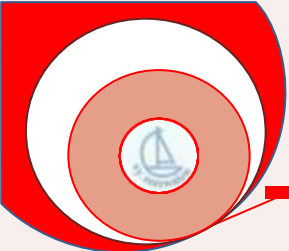
De volgende morgen vertrekken de 12 schepen van de Sun-sailvloot en verkassen wij naar de vrijgekomen kade. 's Middags wandelen we via een stoffige ongeplaveide weg naar de toren van Achilles die bovenop de 100 m hoge heuvel staat.

Halverwege nemen we een doorsteekje en komen uit op het eeuwenoude pad richting top. Rondom zien we restanten van vroegere bebouwing en vragen ons af uit welke tijd het stamt want er is helaas geen

informatie beschikbaar. Volgens de overlevering zou Achilles hier vertrokken zijn naar Troje. Of het waar is weten we niet maar de toren geeft een schitterend uitzicht over de baai van Volos en de eerste eilanden van de Sporaden.

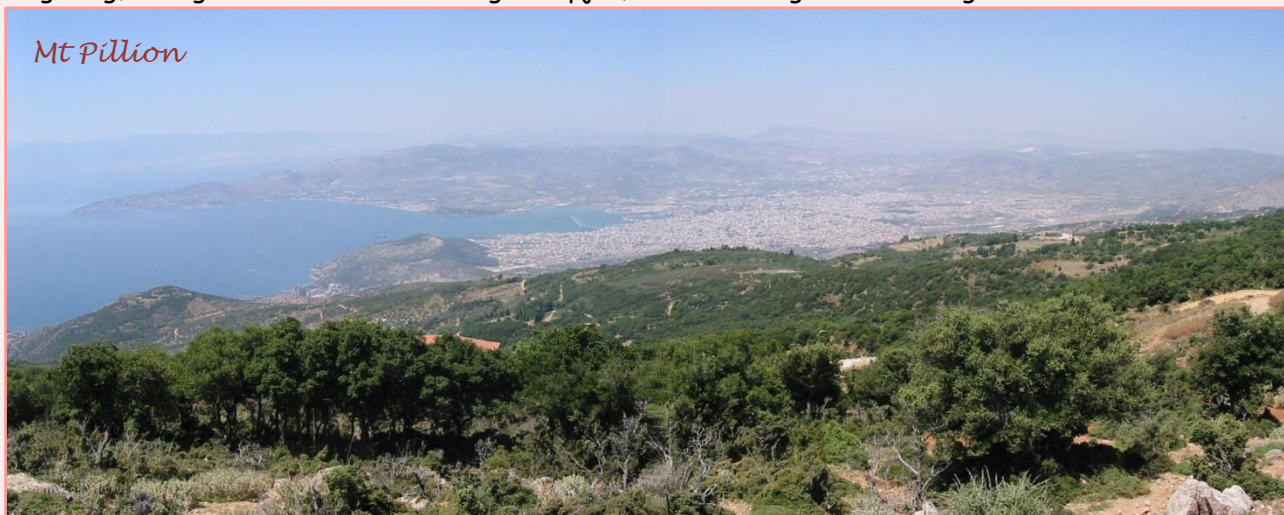
Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Pigadi wordt na 3 dagen ingeruild voor de steiger in Volos, in de oudheid Iolkos geheten. Er ligt maar één boot, een Grieks Canadees die onder Oostenrijkse vlag vaart, dus lekker rustig. De steiger die in het verleden een horizontale verbindingsbrug met de breakwater heeft gehad, dankzij Europese fondsen. Nu hangt die verticaal in het water omdat hij met laag water net te kort bleek,. Overstappen vereist enige acrobatische toeren van kade naar steiger. Wat voor de oudere flanerende locals een handicap is, blijkt voor de plaatselijke jeugd geen enkel probleem. Springen heel lenig over de opening van 2m. Elke avond neemt deze jeugd bezit van de steiger. Ze zitten tot 23 uur in de koele avondlucht gezellig te roken/kletsen/flirten/giebelen. Dan verzamelen ze hun afval en vertrekken.

Tijdens ons 3-weeks verblijf in Volos huren we 6 dagen een auto, gaan naar de toeristinformatie waar handenvol folders en boekjes worden uitgedeeld en verkennen de wijde omgeving. We maken een mooie rit rondom en naar de top van de Mt. Pillion de zomerresidentie van de Goden. Het is een schitterende omgeving, heel groen met schilderachtige dorpjes, dan weer ruig en onherbergzaam.

Mt Pillion

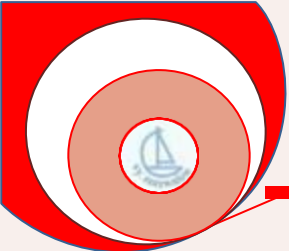
Aan de zuidkant van het bergmassief in een smalle vallei, zien we de gevolgen van een grote bosbrand die kortgeleden moet hebben gewoed. De pikzwarte restanten van olijf- en dennenbomen staan als stille getuigen langs de kant van de weg. De uitgebrande autowrakken vertellen hun eigen trieste verhaal.

Volos is ook bekend van Jason en de Argonauten zie het standbeeld aan de haven.

Jason vertrok vanuit Iolkos op zoek naar het Gulden Vlies in het land van Colchis, nu Georgië¹. Op het moment heeft de stad Volos een nieuw Argo-project onderhanden wat bijna is afgerond. De replica is een sloep die meestal door 50 roeiers wordt voortbewogen. Daarnaast een vierkantzeil die ondersteuning kan bieden op voor-de-windse koersen. Deze Argo hebben we zien varen in de Golf van Volos tijdens oefentochten. De voorgenen reis start in de zomer van 2008 met een EU-crew, elk EU-land levert een roeier.

¹ **Jason and the Argonauts**, geschreven door Tim Severin. In dit boek wordt beschreven hoe een replica Argo aan de hand van historische tekeningen en beschrijvingen gebouwd wordt met zoveel mogelijk dezelfde materialen, gereedschappen en technieken uit die tijd. Zowel de bouw als de tocht van de Argo (in 1984) wordt verweven met de historie van wellevier. Het is een leuk en interessant boek om te lezen en beslist geen droge kost, een aanrader als je in deze omgeving op bezoek/vakantie bent.

Zwerven in de Egeïsche Zee, deel I

Oude steenhopen en een berggritje

In de omgeving van Volos zijn ook vele archeologische sites te vinden en enkele daarvan hebben we bezocht. Sesklo en Nea Anchialos, Neolithische nederzettingen uit 7-4000BC, Ferai, laat Byzantium, waar een fontein is waar Hera haar maagdelijkheid heeft herkregen (I niet gelukt, water was op) waarvan de vondsten in het archeologisch museum te Volos zijn te bewonderen.

Daarnaast hebben we nog een tocht ondernomen van Volos naar Nidri op het eiland Lefkas. Heidrun en Richard lagen met hun boot in Nidri, in het westzijde Griekenland en hadden voor ons in Italië inkopen gedaan. Nog niet zeker of ze in Turkije zouden zijn voor de winter, bracht ons op het idee om hen op te zoeken nu wij aan de oostzijde van het vasteland van Griekenland zijn.

De tocht is 380 km afwisselend snelweg en 2-baans. De doorgaande weg gaat dwars door de bergen, soms over smalle en kronkelige geitenpaadjes die zelfs af en toe niet geasfalteerd zijn. De snelheid vaak terug naar 30km/uur. De door ons ingeschatte tijd werd met ruim 3 uur overschreden omdat we ook af en toe volledig de weg kwijt waren. We komen pas om 19 uur in Nidri aan.

Bellen even dat we er zijn, snel een pension gezocht, tegenover waar "SY Maid" voor anker ligt. Even later komt Richard ons met de dinghy ophalen. Heerlijk de hele avond bijgepraat onder het genot van een glaasje wijn vergezeld van een uitstekende spaghetti.

In de vroege ochtend worden we teruggebracht naar de wal, slapen heerlijk in ons bed op vaste bodem en genieten van een lange douche. Daarna volgt een heerlijk ontbijtje op de Maid. Om 10 uur is het uur van vertrek en afscheid nemen alweer aangebroken. Mét boodschappen aanvaarden we onze lange reis terug.

De terugreis gaat via een andere en even schitterende route, waarvan alle wegen gelukkig geasfalteerd zijn. Ook nu laat de bewegwijzering het af en toe afweten en levert ons weer een aantal extra kilometers op voor we om 22 uur weer voet aan boord zetten. Het was een echt vakantietripje voor ons en hebben erg genoten. Het was heerlijk om Heidrun en Richard weer te zien. Hoopelijk zien we ze deze winter toch nog in Turkije verschijnen.

Tijdens het verblijf aan de steiger is het heet en we zwemmen veel, naast de normale huiselijke beslommeringen zoals boodschappen doen, wassen, haren knippen, repareren etc. ontmoeten we ook een aantal interessante en gezellige Engelse medezeilers, nl Peter Marshall, schrijver van vele boeken (ook nautische) en David, producent van "Cats" en vele andere musicals. Uiteindelijk vertrekken we de eerste augustus uit Volos.

Via Vathoudi een mooie ankerbaai in de zuidoost hoek van de golf, zeilen we naar de eilanden van de noordelijke Sporaden.

— / —